

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Βενιζωμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν ἡμέραν ἡμῶν ἐπαγγελίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ. δρ. 35. Ἐξέμνητος δρ. 19. Γοίμνητος δρ. 10.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κῦ τρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10, Ἀμερικῆς δολλάρ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα ἀλλ' ἢ 25. Ἐξέμνητοι καὶ Γοίμνητοι ἀναλόγως.

Περίοδος Β'—Τόμος 30ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἰουλίου 1923

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδουάρδου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάκιον

Ἐτος 46ον—Ἀριθ. 32

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ (Συνέχεια)

Ἡ Ὑδόννη καὶ ἡ Ζίνα μὲ τὰ ὠραία κοστούμια τοὺς ξεκίνησαν.

Ἡ ἀπισταστὴ ἦταν λίγα μόνο βήματα καὶ ἐκρίναν περιττὸ νὰ πάρουν ἄμαξιν.

Τὰ χαμίνια δὲν ἔχασαν τὴν ἐσκαίρια, μαζεύτηκαν γύρω τοὺς καὶ τὶς παρακολουθοῦσαν περίεργα.

Σὲ λίγα λεπτά σ' ὅλο τὸ Ντινὰρ εἶχε διαδοθῇ ὅτι ἡ δεσποινὴς Φιρστάτ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπ' τὴ Βασίλισσα τῆς Βαλκανίας, ποὺ μὴ ἀντίζηλὴ οἰκογένεια τὴν εἶχ' ἐκθρονίσαι. Χωρὶς ἡ Ζίνα νὰ τὸ ὑποψιάζεται, ἀποφάσισαν νὰ τὴ δεχθοῦν μὲ τὶς τιμὰς ποὺ ταίριαζαν σὲ μὴ ἐστειμένην.

Ἡ κυρία Χάρτλεϋ βγήκε νὰ τὴν προῦπαντήσῃ καί, μόλις πέρασε τὸ κατώφλι τῆς, ἡ Ἀμερικανίδα τὴν ἔβλεπε νὰ περάσῃ κάτω ἀπὸ μὴ θριαμβευτικὴ ἀψίδα, ποὺ ἀπάνω τῆς εἶχαν κάμει τ' ἀρχικὰ τῆς Ζίνας μὲ σειρὲς ἀπὸ τριαντάφυλλα. Γὰρ ν' ἀνοίγῃ ὁ χορός, περιμένον τὴ μικρὴν ἡγεμονίδα. Καὶ μόνον δταν αὐτὴ μῆλκε στὴ σάλα, ἤρχισε νὰ παίξῃ ἡ ὀρχήστρα.

Ἡ Ζίνα ξαφνίστηκε δταν εἶε νὰ τῆς δίνουν τέτοια ξεχωριστὴ πρσοχή, πρᾶγμα ποὺ δὲν τῆς εἶχε συμβῇ ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε φύγει ἀπ' τὴ Βαλκανία. Θέλησε νὰ κροπτῇ, ν' ἀνακατωθῇ μὲ τὸ πλῆθος, ἕνα χαρωπὸ πλῆθος ἀπὸ μικρὰς Ρωσίδας, Ναπολιτάνες καὶ Σινηδές.

Ἀλλὰ ἡ κυρία Χάρτλεϋ τὴν ἔβαλε νὰ καθήσῃ μεσ' στὴ μέση τῆς σάλας, σὲ μὴ πολυθρόνα ποὺ ἔμοιαζε σὰ θρόνος.

Εὐτοχῶς συνέβη κατὶ κωμικὸ καὶ αὐτὸ ἀπαλλάξε τὴ Ζίνα ἀπὸ τὰ περίεργα βλέμματα ποὺ εἶχαν καρφωθῇ πάνω τῆς.

Ἐνα πουλὶ ἀπὸ τὰ δοὺ ποὺ εἶχε φυλακισμένα ἡ Ὑδόννη μέσα στὸ πανέρι τῆς, κατόρθωσε νὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του καὶ πέταξε ξαφνικὰ μὲ διαπεραστικὰς φωνὰς καὶ ἔπεσε πάνω στὸ γυαλιστερό παρκέτο.

Ἀρχισε τὸ κυνήγι. Τὸ δυστοχισμένο πουλὶ ἔφευγε κατατρομαγμένο ἀπὸ δῶ καὶ ἀπὸ κεῖ, κρυβόταν κάτω ἀπ' τὶς καρέκλες καὶ ὅλο ἐσφύριζε ἀπ' τὰ χέρια ποῦθελαν νὰ τὸ πιάσουν. Κι' ὅσο μεγάλωναν οἱ φωνὰς καὶ τὰ γέλια, τόσο ἐκτείνοντο τὰ πόδια.

Τέλος ἡ κόττα κατόρθωσε νὰ τὸ σκάσῃ. Πέταξε πάνω ἀπ' τὸν κόσμο, βρῆκε ἕνα παράθυρο ἀνοιχτὸ καὶ μὴ ἕνα θριαμβευτικὸ κακάρισμα ὤρησ' ἔξω καὶ χάθηκε.

Τὸ ἐπεισόδιον αὐτὸ διέλυσε κάπως τὴν ψυχρότητα καὶ σκόρπισε γενικὴ εὐθυμία. Ἐτοί ἡ Ζίνα ἔπαψε νὰ τραβᾷ πάνω τῆς ὅλες τὶς περίεργες ματιὰς.

Ἀλλωστε στὸ σαλόνι τῆς κυρίας Χάρτλεϋ ἦταν τόσα ἀξιοπρόσεχτα κοστούμια. Ἡ μεταμφίση ἦταν ὑποχρεωτικὴ γιὰ τὰ κορίτσια, ὅχι ὅμως καὶ γιὰ τοὺς νέους.

Ξαφνικὰ ἡ Ζίνα διέκριν' ἕνα φηλὸ ξανθὸ νέον, ποὺ στεκόταν παράμερα καὶ φαινόταν πὼς δὲν ἐγνώριζε κανένα.

Αὐτὸς δὲν εἶχε μασκαρευτῇ. Ἡ ἀνέγνωσ διχως ἄλλο καὶ ἐνὶ κινήσει τὸ πλῆθος αὐτὸ ποῦδισκάδαζε, κάποια μελαγχολία ἦταν χομένη στὰ κανονικά καὶ

Ἡ Ζίνα διέκρινε ἕνα ξανθὸ, φηλὸ νέον... (Σελ. 149, στ. 6'.)

συμπαθητικὰ χαρακτηριστικὰ του...

Ἡ Ζίνα ἔπιασε τὸ χέρι τῆς Ὑδόννης: —Ἐρεῖς ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ νέος;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ρωτοῦσα καὶ ἐγὼ τὴ φίλη μου Καρλόττα. Μοῦ εἶπε πὼς εἶναι κάποιος εὐπατρίδης ποὺ ταξιδεύει ἐνὶ κινήσει. Τ' ὄνομά του δὲν τὸ ξέρει οὔτε ἡ κυρία Χάρτλεϋ. Κάποιος φίλος του τὸν ἔφερε δῶ, μὰ δὲν θέλησε νὰ δώσῃ πληροφορίας γι' αὐτόν.

Στὸν κῆπο εἶχε στηθῇ ἕνα θεατράκι, ὅπου μερικὰ κορίτσια, ντυμένα ἀρχαῖα, τραγοῦδῃσαν ἀρχαῖα τραγοῦδια.

Ἐφαγαν σὲ μικρὰ τραπεζάκια στὸν κῆπο. Στὸ βάθος ἑνὸς περιπτέρου ἦταν ἕνα πλουσιώτερον κυλικεῖο, ὅπου ὑπῆρχαν καὶ εἰδὸς γλυκίσματα.

Χορέφαν σὲ σαλόνια, περπάτησαν στὸν κῆπο, ἔπαιζαν καὶ ἡ ὥρα περνοῦσε ὅλο μὲ νέες ἐκπλήξεις.

Ἡ γιορτὴ τελείωσε μὲ μὴ λοταρία. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε φροντίσει νὰ βοηθήσῃ τὴν τύχη, γιὰτὶ στὴ Ζίνα ἔπεσε μὴ καρφίτσα μὲ μὴ μικροῦλα βασιλικὴ κορώννα, δεμένη μὲ διαμαντάκια.

Ἡ Ζίνα ἔφευγε ἐνθουσιασμένη ἀπ' τὴ γιορτὴ.

Ἡ Ὑδόννη καὶ ἡ Ζίνα μὲ τὰ κοστούμια τοὺς... (Σελ. 149, στ. α'.)

Από την ημέρα της φυγής, που έμενε ακόμη σαν τρομερός εφιάλτης στο νου της, ήταν η πρώτη φορά που μεταχειριζόνταν τη μικρή έξοριστη με βασιλικές τιμές.

Κι' αυτό τη γέμιζε ευτυχία.

Τη νύχτα εκείνη, ενώ το εθνικό φέρεμα ήταν απλωμένο πάνω σε μία πολυθρόνα, η Ζίνα όνειρευόταν ότι γορνοόσε, με το σκήπτρο στο χέρι, στη χώρα της, μία λαμπρή ανοιξιάτικη μέρα, και περνοόσε κάτω από θριαμβεύουσες... ες αφίδες.

Εύπνησε με λαχτάρα, είδε πώς δρισκοταν μόνο σ' ένα δωμάτιο μιάς γαλλικής βίλλας και ψιθύρισε:

— Όνειρο και μόνον όνειρο !..

Από το κρεβάτι της είδε το χλωμό φεγγάρι που γυάλιζε πάνω στα κύματα, το ίδιο φεγγάρι που, την ώρα αυτή, θα φωτόλουζε και τα ήρεμα λειβάδια της Βαλκανίας.

— Ίσως, συλλογίστηκε, την ώρα αυτή η Μίλο να κοιτάζει κι' αυτή τον ούρανο και να ρεμβάζει, όπως και γώ, στις άργυρες αυτές άχτινες.

Κι' η σκέψη αυτή την έφερε πιο κοντά στην χώρα της, στο λαό της, σ' όλους εκείνους που τόσο είχε άλλοτε αγαπήσει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΣ'.

Πάντα δ' Άγνωστος!

Δυο μέρες αργότερα, η Ύβρινη Λεγκράν κι' η Ζίνα ντε Φιρστάτ περπατούσαν σ' ένα μοναχικό έξοχικό δρόμο, στα περίχωρα του Ντινάρ.

Μεγάλα δέντρα τον έσκιάζαν έδω κι' εκεί... Στις δυο άκρες του δρόμου ήταν άφθονη και δροσερή γλήνη, που τη στόλιζαν μικρά άγριολούλουδα. Φυσοόσε ένα απαλό και δροσερό αέρα.

Εαφνικά κάτι οδρλιάσματα τάραξαν την ήσυχία. Τα δυο κορίτσια γύριζαν κι' είδαν στην καμπή του δρόμου ένα δυστοχισμένο σκυλί, που τα παιδιά τώχαν ζέψει για γούστο σ' ένα σπασμένο καρροτσάκι. Το φτωχό ζώο έτρεχε τρομαγμένο και το καρροτσάκι το είχε γδάρει σ' όλο του το σώμα.

Τα οδρλιάσματα του ραΐζαν την καρδιά.

Ο καλός Λαφονταίν τώχει πει: η ηλικία αυτή δεν ξέρει τί θα πη οίκτος.

Κάποιοι όμως έβρήκε να βοηθήσει το φτωχό σκυλί. Αδελός ο κάποιος το έλευθέρωσε απ' τις παλιοσανίδες που έσερνε πίσω του και το έδενε τώρα τις πληγές του.

Καθώς είδε τα δυο κορίτσια να σιμώνουν, σήκωσε το κεφάλι. Και τότε εκείνες, κατάπληκτες, γνώρισαν τον φηλό ξανθό νέο που είχαν ιδεί την προπερασμένη βραδιά στης κυρίας Χάρτλεϊ.

Εκείνος σάστισε λιγάκι που τον έ-

δρισκαν σε τέτοια στιγμή, μα δεν έδγαλε μιλιάρ.

Η Ύδοννη κι' η φιλέναδα της εξακολούθησαν τον περίπατό τους κι' άφησαν τον ξένο με το σκυλί που το βλαβε τα χέρια κι' έδγαζε μικρές φωνούλες ανακούφισης. Ήταν ο μόνος τρόπος να φανερώσει την εγγνωμοσύνη του.

Όταν είχαν άρκετά απομακρυνθή ώστε να μην ακούγονται, η Ύδοννη είπε:

— Τι καλός που φαίνεται αυτός ο νέος!

Η Ζίνα όμως έσκυψε το μέτωπο και δεν μίλησε.

Κάθε πρωί, τα δυο κορίτσια έπαιρναν το μπανιο τους.

Η Ζίνα ήξερε τέλειο κολύμπι. Εκεί κάτω, στη Βαλκανία, είχαν χτίσει μία πελωρια δεξαμενή, που σογκοινωνούσε με τον ποταμό Μοράβα κι' εκεί η μικρή βασιλίσσα είχε μαθει να κολυμπά. Η επιτήρηση της είχε αντεσθι σε μία αβλική, την κυρία Πετρούσκο.

Μια μερα, η Ζίνα τη θαρσέυκε, της έδωσε μια σπρωξιά κι' άρχισε να κολυμπά μοναχή της.

Η καίμενη η Πετρούσκο την κυνηγούσε με φωνές τρόμου, γιατί της είχαν απαγορεύσει να την αφήνει μόνη της, έστω και μιά στιγμή.

Όσο την κυνηγούσε, τόσο η Ζίνα της έφευγε, ως που η δασκάλα άραξε ξεφυλισμένη στην άκρη της δεξαμενής.

— Βλέπω πως η Μεγαλειότης Σας δε χρειάζεται πια τα μαθήματα μου! είπε ύστερα.

Σήμερα, στην ακρογιαλιά του Ντινάρ, η Ζίνα θυμόταν αυτό το έπεισόδιο, το τόσο μακρινό και τα λακκάκια ξαναφαινόταν στο πρόσωπό της.

— Καίμενη κυρία Πετρούσκο, ψιθύρισε με μιά μικρή τούφη, πόσο στενοχωριζοσυνέ; αϊναις μου!

Κολυμπούσε λοιπόν θαυμάσια κι' απολάμβανε τ' ώραίο αυτό γυμνασμα που τόση εύχαριστηση χαρίζει τις ζεστές ημέρες του θερους.

(Έπεται συνέχεια)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Όσο σιγώτερα και με όλιγώτερες άξιώσεις λέγεται μιά έξυπνάδι, τόσο περισσότεραν άξίαν έχει. Το άηδεστέρο είδος αποτελούν αυτές που λέγονται φωναχτά, σ' α ν' ζητιανεύουν έπιδοκιμασίαν, ή αυτές που τιθενται στο τέλος ενός δημοσιεύματος, σ' α ν' ζητιανεύουν την έκπληξη του αναγνώστου.

Οι όρθολογιστάι κατέστρεψαν την ποιήσιν, ή όποία θέλει θούλους, θέλει μύθους, θέλει πίστιν.

Α. Γε. Κ.

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΜΑΜΑ

(Συνέχεια και τέλος 'ς ιδε σελ. 242)

Πήρε λοιπόν την Γκρατσιέλλα, έλαδς σοβαρο ύφος κι' άρχισε τη δασκαλία:

— Μαύστε, δεσποινίς, ότι είμαι άπελπισμένη από την όκνηρία σας. Τιποτα δεν θέλετε να μάθετε και α' εξακολουθήσετε τα ίδια, θ' αμείντε αγράμματη. Έλάτε να ιδήτε, πώς ή μαμά σας θ' α διαδάσει, γιά να εύχαριστήση τον μπαμπά της.

Εγώ, κυρία μου, θ' α μάθω σήμερα όλα τα γράμματα και σε λίγον καιρό θ' α διαδάσω παραμυθία, ιστορίες, ένφ έσεις θ' α μείντες έζολο άπελέκητο.

Πώς, δεν λένε τίποτα; Δεν έχετε καθόλου καρδιά!

Θυμωμένη, την πέταξε άπάνω στον τάπητα την κουκλα, όπου ή άτυχη στην άξιολύπητη θέση της φαινόταν να κλαίη πραγματικώς γιά την σκληρότητα της μητέρας της.

Γονατισμένη η Λίνα μπρός στο τρομερό αλφαβήτο, είχε βυβιστη στο διάβασμα των γραμμάτων, που τάχς λησμονήσκει όλοτετα.

Καμιά φορά φώναζε τη Μαμζέλ εις βοήθειαν.

Είχε σέληση, ήθελε να μάθει, έπειτα σκεπτοταν τη μαμά 'κει πανω, τη χαρά του μπαμπά της, της Ριρίτας, και άφοσιωνότανε στη δουλειά της.

Τα ψηφια της φαινόταν να ξεφεύγουν, αλλα εκείνη εδασε τα δυνατά της και στο τέλος το κατόρθωσε.

Κατά τις τέσσερες ή ώρα, λίγο πριν έλθουν οι φιλενάδες τους, η Λίνα διάβασε στη μικρούλα μαμά όλο το αλφαβήτο χωρίς λάθος κανένα. Ω θαύμα!... Και χωρίς να κομπιάζει καθόλου!

Τη, φίλησαν, τη συνεχάρησαν.

Κι' έπειδή δεν ήθελε να ξαναφανή πια έρωτίστρια, σάν τα κακομαθημένα παιδάκια που είναι άνοπόφορα, κάθισε στο ίδιο ντιβάνι, όπου εκκλιγε το πρωί, άποφασισμένη να μην ταραξή την κοούβεντα των τριών φιλενάδων που, όστερα από το τσιχί, έργαζονταν.

Κι' έπειτα είχε και αυτή με ποιόν να συζητήση, όπομονητικό και που δεν άντέλεγε ποτέ: Συμμένη στ' αού της Μινέττας, της έλεγε, σοβαρά:

— Έσείς γιατί ή Γρατσιέλλα είναι χάρμα στο πάτωμα; και γιατί δεν ήπισε τσάι ούτε έφαγε γλυκό; Λοιπόν, άκουσε να στο πώ. Αυτή ή κακιά δεν θέλει να διορθωθή. Της άρέσει να την άγαπούν, να την περιποιούνται, χωρίς να σκέπτεται τους άλλους ποτέ. Ο μπαμπάς κι' ή Ριρίτα λένε, πώς είναι κακό να σκέπτεται κανεις όλο τον έκοτό του. Έγώ θ' α γίνω καλή, τελείως, να χαρή ό μπαμπάς, ή Ρίτα και ή καίμενη ή Μαμζέλ. Θ' α λυπάμαι τους φτωχούς, που δεν έχουν ψωμί και κρύωνουν...

Επί τέλους, λένε ό μπαμπάς, πρέπει κανεις να έλπιζη πάντα..

Η Γκρατσιέλλα μπορεί να διορθωθή... αν της δώσω καλό παράδειγμα. Έμπρός, δεσποινίς, φίλησέ με!

A. DE GERIOLLES Μετάφρ. Μ.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

[Παραμύθι]

Στη βαθιά, την ήσυχη ρεματιά που σχεδόν ποτέ δεν έβλεπε τον ήλιο, κάτω από τα πυκνά φουντωμένα πεύκα, είχαν άνθισει όλων των ειδών τάγριο-λούλουδα, πολλά χωρίς όνομα, μα το καθένα με τη χάρη του και την όμορφιά του. Κανεις δέβαια δεν ήξερε να είπη πώς είχαν φυτρώσει εκεί-πέρα οι παπαρούνες ή το χαχομήλι, ούτε τάγριο άγρόκλημα και όσα άλλα άνομάστα λουλουδάκια. Οι βροχές και οι άνεμοι φτάνει να είχαν φέρει τόσων ειδών τους σκόρους στη βαθύσκιαν αυτή πλαγιά και τώρα το καλοκαίρι είχαν ξεπετάξει τόσα χαριτωμένα κεφαλάκια όλόχρωμα.

Ζούσαν εκεί βαθιά όλα μαζί αγαπημένα, εύτοχισμένα, χωρίς άνωτέρους πόθους κι' όνειρα, ευπώνιτας την άήγη και γέροντας άπαλά το κεφαλάκι κι' θε δειλινό.

Όλος τους ο κόσμος ήτχν ή ρεματιά ένα γύρο κι' επάνω ψηλά ένα κομματάκι τοδρανοό γαλάζιο.

Μα ένα γλυκό πρωινό, ατό μέρη μικρινά έφθασε ή πεταλούδα ή τρελλή κι' άρχισε να βοιζή. πετώντας όλόγυρα στο κεφάλι κάθε άνθους. Τι να τους έλεγε άραγε; Δεν έξω' έβλεπες βίω; όλα τα λουλούδια να τράζωνται έξωφρα, να ζητούν να σηκώσουν την κορυφή τους, ν' ανηψωθούν όλων τα χρώματα είχαν ζωηρήσει, είχαν γίνει θαδιά, σκούνα από τον έρωτισμό. Κι' όταν σε λίγο ή πεταλούδα έφυγε, ζητώντας πίσω κάτω άλλα άνθη, να φέρη την άγγελία μικρινών ωπίων κόσμων κι' σ' αυτό, μιά μεγάλη ταρχή σηκώθηκε στην ήσυχη ως τώρα σιωπηλή ρεματιά. Όλα τα λουλούδια ταραγμένα ήθελαν να βεβαιωθούν γιά όσα θαυμαστά είχαν άκούσει.

Είμαι άλήθεια λοιπόν ότι μάς είπε ή πεταλούδα; ρώτησε μιά παπαρούνα πιδ κόκκινη άκόμα στην ταρχή της: είναι άλήθεια ότι γύρω μας υπάρχουν τόσο ώραία πράγματα: θάλασσες όλογράνες, βουνά μενεξεδένια και πολιτείες χρυσές; ό ούρανος που με λουρίδα του μόνο έσεις βλέπομες, είναι τόσο πλατύς ώστε να μη τον χωράη το μάτι;

Η θάλασσα, είπε συλλογισμένο ένα χαχομήλακι: ναι, κάποτε είχα άκούσει ένα χελιδόνι που την πέρασε κι' ήταν πλατιά κι' άπέραντη και γαλάζια σάν και σένα, μρωσωτίς... Κι' έσεις

δεν έχετε ιδή τίποτε απ' όλα αυτά τα θαύματα; μας τα κρύβουν όλόγυρα τα δένδρα και τα βουνά.

Καλό μου πεύκο, σ' α κάτι περισσότερα από όμας θ' α βλέψη. τί βρίσκεται γύρο σου, πές μας! παρακάλεσε ή παπαρούνα τον γέριχο, ψηλό με άπλωμένα όλόγυρα τα πράσινα κλαριά πεύκο.

Ναι, κάτι καλύτερα βλέπω, μα όχι και πολλά πράγματα: λίγον ούρανο άνοιχτότερο, λίγη πλαγιά πιδ πέρα, μου κρύβουν όμας τη θέα τα κυπαρίσσια εκεί κάτω. Αλλά θ' α ξέρουν δέβαια περισσότερα να σ' ας είπουν.

Ε, σεις, κυπαρίσσια, φώναξαν από κάτω όλα μαζί τα λουλουδάκια: μιά που δεν μπορούμε να ύψωθουμε ως αούτο πάνω, λέγστε μας τοδλάχιστο σεις τί ξανοίτετε όλογυρά σας.

Εκείνα άργησαν να προσέξουν σ' αυτό που τους φώναζαν από τα χαμηλά: όταν όμας άκουσαν, έγειραν θλιβερά την κορυφή τους και είπον: Αχ, τί είναι αυτά που βλέπομε έμεις μπροστά στη θέα που έχουν τα έλατα εκεί ψηλά στη ράχη του βουνού! Εκείνα ρωτήσαντε, εκείνα θ' α ξέρουν γιά θάλασσες και πλατιούς ούρανοους και πολιτείες μεγάλες.

Ενα πουλάκι περνοόσε από εκεί: το πρκαχέσαν όλα μαζί να πετάξη μιά στιγμή στα ψηλά τα έλατα, να ρωτήση γιά την πλάση γύρο. Όταν ήρθε πίσω, το ός είπε: — Αλλάμονο! κι' αυτά δεν είναι εύχαριστημένα: τη δόση τους την κρύβουν τάνεικρηνα βουνά κι' ή θάλασσα μόνο σάν μιά γραμμή ξεχωρίζει στα βίθη: εύτοχισμένα, λένε, άλλα έλατα που ζούν σε ψηλότερα βουνά και πιδ εύτοχισμένα τα σύννεφα που βλέπουν όλη τη γή από κάτω τους, όλες τις θιάλασσες και τις λαμπρές πολιτείες.

Ποιός όμως ήταν γιά να πάει να ρωτήση στα μικρινά βουνά και τα σύννεφα; Στην ήσυχη ως: τώρα πλαγιά ή ταρχή είχε άξήσει: οι παπαρούνες, τα χαχομήλια, τάγριο άγρόκλημα, όλα τα είχε πιάσει ό πυρετός να μάθουν τον κόσμο: μα δεν ήταν κανένας να τους φέρη των μακρινών βουνών και συννεφιών τα λόγια.

Κι' ήρθε το βράδυ και στην πλαϊνή μορτιά άκούστηκε τσιθόνι, να τραγουδή συντροφευμένο με το μυρμιόρισμα του ρογκιού: που περνοόσε πλάι στες ροδάφνες. — Ενα τραγούδι, — δεν έξω από ποιόν το είχα μάθει, ήταν όμως τα λόγια του βαθιά, γεμάτα νόημα και σοφία:

«Μή ζητάτε να σηκώητε ψηλότερα από εκεί που ή μοίρα σ' α έδωσε: στη σκάλα του Σύμπαντος, εκεί που βρίσκεσθε, πάντα θ' α ζηλεύετε τον άνωτέρω σας: γιατί όμας δεν νιώτατε κι' αούτον που πιδ κάτω από σ' ας ταρανιέται; Πιδ πάνω από τα σύννεφα

δεν έχουμε ιδή τίποτε απ' όλα αυτά τα θαύματα: μας τα κρύβουν όλόγυρα τα δένδρα και τα βουνά.

Καλό μου πεύκο, σ' α κάτι περισσότερα από όμας θ' α βλέψη. τί βρίσκεται γύρο σου, πές μας! παρακάλεσε ή παπαρούνα τον γέριχο, ψηλό με άπλωμένα όλόγυρα τα πράσινα κλαριά πεύκο.

Ναι, κάτι καλύτερα βλέπω, μα όχι και πολλά πράγματα: λίγον ούρανο άνοιχτότερο, λίγη πλαγιά πιδ πέρα, μου κρύβουν όμας τη θέα τα κυπαρίσσια εκεί κάτω. Αλλά θ' α ξέρουν δέβαια περισσότερα να σ' ας είπουν.

Ε, σεις, κυπαρίσσια, φώναξαν από κάτω όλα μαζί τα λουλουδάκια: μιά που δεν μπορούμε να ύψωθουμε ως αούτο πάνω, λέγστε μας τοδλάχιστο σεις τί ξανοίτετε όλογυρά σας.

Εκείνα άργησαν να προσέξουν σ' αυτό που τους φώναζαν από τα χαμηλά: όταν όμας άκουσαν, έγειραν θλιβερά την κορυφή τους και είπον: Αχ, τί είναι αυτά που βλέπομε έμεις μπροστά στη θέα που έχουν τα έλατα εκεί ψηλά στη ράχη του βουνού! Εκείνα ρωτήσαντε, εκείνα θ' α ξέρουν γιά θάλασσες και πλατιούς ούρανοους και πολιτείες μεγάλες.

Ενα πουλάκι περνοόσε από εκεί: το πρκαχέσαν όλα μαζί να πετάξη μιά στιγμή στα ψηλά τα έλατα, να ρωτήση γιά την πλάση γύρο. Όταν ήρθε πίσω, το ός είπε: — Αλλάμονο! κι' αυτά δεν είναι εύχαριστημένα: τη δόση τους την κρύβουν τάνεικρηνα βουνά κι' ή θάλασσα μόνο σάν μιά γραμμή ξεχωρίζει στα βίθη: εύτοχισμένα, λένε, άλλα έλατα που ζούν σε ψηλότερα βουνά και πιδ εύτοχισμένα τα σύννεφα που βλέπουν όλη τη γή από κάτω τους, όλες τις θιάλασσες και τις λαμπρές πολιτείες.

Ποιός όμως ήταν γιά να πάει να ρωτήση στα μικρινά βουνά και τα σύννεφα; Στην ήσυχη ως: τώρα πλαγιά ή ταρχή είχε άξήσει: οι παπαρούνες, τα χαχομήλια, τάγριο άγρόκλημα, όλα τα είχε πιάσει ό πυρετός να μάθουν τον κόσμο: μα δεν ήταν κανένας να τους φέρη των μακρινών βουνών και συννεφιών τα λόγια.

Κι' ήρθε το βράδυ και στην πλαϊνή μορτιά άκούστηκε τσιθόνι, να τραγουδή συντροφευμένο με το μυρμιόρισμα του ρογκιού: που περνοόσε πλάι στες ροδάφνες. — Ενα τραγούδι, — δεν έξω από ποιόν το είχα μάθει, ήταν όμως τα λόγια του βαθιά, γεμάτα νόημα και σοφία:

«Μή ζητάτε να σηκώητε ψηλότερα από εκεί που ή μοίρα σ' α έδωσε: στη σκάλα του Σύμπαντος, εκεί που βρίσκεσθε, πάντα θ' α ζηλεύετε τον άνωτέρω σας: γιατί όμας δεν νιώτατε κι' αούτον που πιδ κάτω από σ' ας ταρανιέται; Πιδ πάνω από τα σύννεφα

δεν έχουμε ιδή τίποτε απ' όλα αυτά τα θαύματα: μας τα κρύβουν όλόγυρα τα δένδρα και τα βουνά.

Καλό μου πεύκο, σ' α κάτι περισσότερα από όμας θ' α βλέψη. τί βρίσκεται γύρο σου, πές μας! παρακάλεσε ή παπαρούνα τον γέριχο, ψηλό με άπλωμένα όλόγυρα τα πράσινα κλαριά πεύκο.

Ναι, κάτι καλύτερα βλέπω, μα όχι και πολλά πράγματα: λίγον ούρανο άνοιχτότερο, λίγη πλαγιά πιδ πέρα, μου κρύβουν όμας τη θέα τα κυπαρίσσια εκεί κάτω. Αλλά θ' α ξέρουν δέβαια περισσότερα να σ' ας είπουν.

Ε, σεις, κυπαρίσσια, φώναξαν από κάτω όλα μαζί τα λουλουδάκια: μιά που δεν μπορούμε να ύψωθουμε ως αούτο πάνω, λέγστε μας τοδλάχιστο σεις τί ξανοίτετε όλογυρά σας.

Εκείνα άργησαν να προσέξουν σ' αυτό που τους φώναζαν από τα χαμηλά: όταν όμας άκουσαν, έγειραν θλιβερά την κορυφή τους και είπον: Αχ, τί είναι αυτά που βλέπομε έμεις μπροστά στη θέα που έχουν τα έλατα εκεί ψηλά στη ράχη του βουνού! Εκείνα ρωτήσαντε, εκείνα θ' α ξέρουν γιά θάλασσες και πλατιούς ούρανοους και πολιτείες μεγάλες.

Ενα πουλάκι περνοόσε από εκεί: το πρκαχέσαν όλα μαζί να πετάξη μιά στιγμή στα ψηλά τα έλατα, να ρωτήση γιά την πλάση γύρο. Όταν ήρθε πίσω, το ός είπε: — Αλλάμονο! κι' αυτά δεν είναι εύχαριστημένα: τη δόση τους την κρύβουν τάνεικρηνα βουνά κι' ή θάλασσα μόνο σάν μιά γραμμή ξεχωρίζει στα βίθη: εύτοχισμένα, λένε, άλλα έλατα που ζούν σε ψηλότερα βουνά και πιδ εύτοχισμένα τα σύννεφα που βλέπουν όλη τη γή από κάτω τους, όλες τις θιάλασσες και τις λαμπρές πολιτείες.

Ποιός όμως ήταν γιά να πάει να ρωτήση στα μικρινά βουνά και τα σύννεφα; Στην ήσυχη ως: τώρα πλαγιά ή ταρχή είχε άξήσει: οι παπαρούνες, τα χαχομήλια, τάγριο άγρόκλημα, όλα τα είχε πιάσει ό πυρετός να μάθουν τον κόσμο: μα δεν ήταν κανένας να τους φέρη των μακρινών βουνών και συννεφιών τα λόγια.

Κι' ήρθε το βράδυ και στην πλαϊνή μορτιά άκούστηκε τσιθόνι, να τραγουδή συντροφευμένο με το μυρμιόρισμα του ρογκιού: που περνοόσε πλάι στες ροδάφνες. — Ενα τραγούδι, — δεν έξω από ποιόν το είχα μάθει, ήταν όμως τα λόγια του βαθιά, γεμάτα νόημα και σοφία:

«Μή ζητάτε να σηκώητε ψηλότερα από εκεί που ή μοίρα σ' α έδωσε: στη σκάλα του Σύμπαντος, εκεί που βρίσκεσθε, πάντα θ' α ζηλεύετε τον άνωτέρω σας: γιατί όμας δεν νιώτατε κι' αούτον που πιδ κάτω από σ' ας ταρανιέται; Πιδ πάνω από τα σύννεφα

ποδ μακαρίζετε, υπάρχουν τάστέρια κι' αυτά βλέπουν πιδ πολλούς ακόμα κόσμους: μα και κάτω από σ' ας, λουλούδια της ήρεμης αυτής πλαγιάς, ζούν κι' άλλα πλάσματα ταπεινότερα. Μή ζητάτε να φθάσετε στην άκρη της γνώσεως: οι πόθοι σας να είναι μετρημένοι. Μή ζητάτε να σηκώητε ψηλότερα από εκεί που ή μοίρα σ' ας έδωσε... θ' α ήταν μάταιο...

Ενα τραγούδι γευστό νόημα και σοφία, που το τραγούδησε το βράδυ εκείνο τάνεικρηνα. Μα τα λουλουδάκια δεν κατάλαβαν τη γλώσσα του: όμας κι' αν καταλάβαιναν, ποιός ξέρει αν θάκουαν; ό πόθος τους όλοένα φούντωνε και σάν σαράκι τάρταρη ή έπιθυμία. Σιγά-σιγά άρχισαν τα μαραίνονται και σε μιά βδομάδα κανένα λουλούδι δεν άνθιζε εκεί πέρα. Μόνο όπου δρισκόταν το κεφαλάκι τους άλλοτε, τώρα επάνω στο κισάνι ήταν ένα σκληρό δώλωμα: εκεί μέσα είχε κλεισθή ή έμμηση ιδέα τους, γιά να ξαναφανή άργότερα και πάλι...

Η ιστορία αυτή επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Η πεταλούδα κάθε καλοκαίρι έστρελλάινει τους άνθους και τους κάνει να μαραίνονται από πόθο γιά πλατύτερους κόσμους. — Οι σοφοί λένε ότι όλ' αυτά είναι κάτι φυσικό και μιλούνε τάχα γιά γονιμοποίηση που γίνεται με τα φτερά της πεταλούδας. Το κεφαλάκι που έχει έσραβή κλείνοντας μέσα την άνεπλήρωτη έπιθυμία, το λένε καρπό. Κι' ακόμα διδάσκουν ότι το ξεφύλλισμα των λουλουδιών είναι κάτι που ακολουθεί το καρπού το δέσιμο.

Δεν έξω αν έχουν δικιο: το βέβαιον είναι ότι οι σοφοί με τα μεγάλα κεφαλάκια δεν καταλαβαίνουν τί τραγουδούν ούτε τάνεικρηνα κάθε βράδυ, ούτε τα πεύκα, ακόμα λιγώτερο, αισθάνονται τους καημούς των λουλουδιών.

Η ιστορία αυτή επαναλαμβάνεται κάθε χρόνο. Λένε μάλιστα πως όχι μόνο τα λουλούδια, μα κι' από τους ανθρώπους πολλοί μαραίνονται και πεθαίνουν, κλείνοντας βαθιά μέσα τους τον άνεπλήρωτο πόθο της γνώσης ή τάνειρο το μεγάλο κι' άκατόρθωτο. Αλλά όδως δεν έχει καμιά σχέση με την ιστορία των λουλουδιών: όσα είχαν άνθισει και μαραζή στη βαθιά και την ήσυχη εκείνη ρεματιά, που σχεδόν ποτέ δεν έβλεπε τον ήλιο...

ΙΩΑΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΗΣ

κάτωδι λέξεων τοιαῦτα, ὅστε μὲ
ἰδιωματικά των νὰ σχηματίζονται ὁ-
μοιογενῆς ἤρωες

*Πιχόνω ξηρός, ἀνίκανος μαυ-
ρος, ἀνώματος, ἀδέξιος, ἐλευθε-
ρώτω, αὐθάλης.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσφαίου

420. Φωνητηδολιον

ον-νδρ δυνσ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κομήσεως Ἀχαρνῶν

421. Γεῖφος

ελ	ελ	μο	
ελ	ελ	ελ	μο
ελ	ελ	ελ	μο
ελ	ελ	μο	μο
ελ	ελ	μο	μο

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Πυρροβιτάνι

ΛΥΣΕΙΣ

των Πν. Ἀσκήσαν τοῦ φύλ. 12

154. Μεγαθήριον (μέγα θῆ,
Πίον).—155. Ἀσῆ—Ἀρης.—156.
Ξάνθη—Ξανθή.

157. ΝΗΣΟΣ 158. ΜΑ-

ΘΟΛΟΣ ΞΕΝΙΟΣ

ΝΕΜΟΣ (αἶψ, ἔσι-

ΠΥΛΟΣ νον, ἔστι

ΜΙΝΩΣ σ, Νάξος,

τόξον, Ἰανός, οἶαξ, σῖτος).—159.

ΝΕΚΩΣ—ΝΙΝΟΣ (ΝαΝος, ἔρις,

ΚαΝῆ, Ὀρος, Σίφυρος).—160

Ἰδὺν ἢ Ρόζος ἰδὺν καὶ το πῆδη-

μα.—161. Οὐ φροντῇ Ἰπποκλεί-

δῃ (σφ, ρον, τίς ὑπὸ καί).—

162—164. 1. Ἀρλενός (art, laid,

ode, y, os.) 2. Πλανόδιος (plan,

ode, y, os.) 3. Ἀμυδρὰ Λάμψις

(ami, drap, lampe, six.) 165.

Odorat (o, do, rat).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλά στοιχεία δε. 4 τὸ ἐλάχιστον τέ-
λειμα. Πέραν τῶν 10 λέξεων 40
λεπτά ἢ λέξεις, μὴ παρὰ δὲ στοιχεῖα
ἀπὸ 50, καὶ μὴ νεοφαῖα λεπ. 60.

Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμῆς 2.

Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητος.

(ΚΓ'—1178α)

ΧΑΛΙΚΩΤΣΠΟΥΛΑ, ΓΥΝΑΙΚΑ,

δόλοδρος καὶ συλλυπητήρια. 1

ΩΝΙΚΕ ΟΥΡΑΝΕ, ΑΓΓΕΛΕ ΕΙΡΗ-

ΝΗΣ, χίλια εὐχαριστῶ. ΚΩΣΤΑΚΗ,

τί γίνηκες;—ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΓ'—1179)

Προχθὲς περγώνιας ἀπ' τῆς Διά-

πλασι ἀφῆκα ἓνα 100σταράκι.

Ὅποιοι ἀνακαλύψῃ τὴν μεγα-

λειότητά μου χαλάδι του προ-

σοχῇ ὁμωσ.

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

(ΚΓ'—1180)

Διαπλασοπούλες μου, θὰ ἤθε-

λα νὰ εἶχα γιὰ θύμηση ἀπ'

ὅλες σας ἓνα τετραδιάκι. Νὰ τὸ

περιμένω; Ρίκα

ΚΓ'—1181

Χίλιες συγγνώμης ξητῶ ἀπ' ὁ-

σους μοῦ ἔστειλαν Μ. Μ. καὶ

ἀργοπώρησα, ἔνεκα πολυμήνου

ἀρρώστειας. Κισσὸς

(ΚΓ'—1182)

Ἐισερχομένη εἰς τὸν Διαπλασιό-

κοσμον, χαίρετ' ἅπαντας καὶ

ἰδιαιτέρως τὴν Τρελλὴν Ἀκτίδα

καὶ τὴν Τεμπέλα.

Ἀλεξανδρὶνὸν Διαβολάκι

(ΚΓ'—1183)

Ἐπεὶ καθ' ἡμερὶνὸς καταφθί-

νουν ἀπαντήσεις, παρατείνω-

μεν τοὺς διαγωνισμοὺς μας μέ-

χρι τέλους Αὐγούστου.

«Νεοελληνικὸς Σύνδεσμος»

(ΚΓ'—1184)

ΝΟΡΜΑ, ΛΙΣΤ, ΤΡΑΒΙΑΤΑ,
ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΣΜΥΡΝΗ
ΚΟΛΟΜΒΕ, ΑΡΧΙΔΙΑΒΟΛΕ,
ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΕΑΘΑΝΤΑ, ΚΟΜ
ΦΟΥΚΙΕ, ΔΟΞΑΣΜΕΝΕ ΤΣΟ-
ΔΙΑ, ΦΑΣΜΑ, ΣΜΥΡΝΗ, ΚΑΙ
ΔΟΙΠΟΙ,

Μεγαλὴ τιμὴ θὰ μοῦ κάνετε,
ἂν λάβετε μέρος στὸν προκηρυ-
χθέντα διαγωνισμόν μου καρτῶν
(ΚΓ'—1044) Συμμετοχὴ εἰκοσά-
λεπτος. Βραβεῖα ἑξαίρετα!

ΕΜΠΡΟΣ Ο·ΟΙ!

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΓ'—1185)

Πολύμνια, γιὰ τὴν γιορτὴ σου

εὐχόμεθα καθε εὐτυχία

Θάλαια, Οὐρανία

(ΚΓ'—1186)

Πολύμνια, γιὰ τὴν γιορτὴ σου τίς

πιο δολοφονεῖς εὐχὴς μας,

Τερψιχόρῃ, Καλλιόπῃ

ΚΓ'—1187

“Παῖς ὁ Κῶν...
—Ψοφρησῆ!

—Ὅχι· ἔγινε ΓΕΩΡΓΟΣ ΠΑ-

ΠΑΔΡ·ΚΟΣ

(ΚΓ'—1188)

Α'. ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝ. «ΩΚΥΠΕΤΗΣ»

Προκηρύσσω διαγωνισμόν ἀ-

γράφων καλλιτεχνικῶν καρ-

τῶν. Προθεσμία δέμημος. Συμ-

μετοχὴ 50λεπτος. Βραβεῖα ΕΚ-

ΠΑΝΚΤΙΚΑ. Δίσις: Κ. Α. Ρ. Γ.

Ἡθρας. Περιμένω ἀπ' ὅλους καὶ

ὅλας.

(ΚΓ'—1189)

“Κεραυνί, ἐκδικουμαι. Πιστίς

—Πατρίς—Ρακόπουλος, Δο-

ξασμ. Ἀρχηγός = Ρεμέντζης.

Κατετὰν Καραπιτέρης.

(ΚΓ'—1190)

Ζητῶ ἀλληλογραφ. συνδρομητῶν

ἑωστέ, καὶ ἔξωτ. ἐπιδοκίμων

εἰλικρινῇ φίλων. Γράψατε: Κων.

Χρηστάκη, Ἀγίαν Ζώνην, Ἀ-

θήνας. Ἀνταλλάσσω καὶ Μ. Μ.

ἀπευθεῖας ἢ μέσω Διαπλ.

Κατετὰν Καραπιτέρης

(ΚΓ'—1191)

ΚΑΠΕΤΑΝ ΤΡΟΜΑΡΑ, στοιχη-

ματίζω 50 δραχ. Κατέθεσα

στὴ Διάπλασι.

ΑΝΔΡ. ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(ΚΓ'—1192)

ΜΠΑΜ ΚΑΙ ΚΑΤΩ

ὑποβρυχιάρχης

(ΚΓ'—1193)

Τάκη Μιαϊκά, στοιχίμα δεχό-

μεθα. Χουσκάρ = Σαμαρ-

τζής. Βοζίνη, νὰ σὲ ξεσκεπάσου-

με; εἶσαι ὁ (Ρ).

ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ, ΚΟΥΑΚΕΡΟΣ

(ΚΓ'—1194)

Σύνδεσμος ὁ «ΑΤΡΟΜΗΤΟΣ»

προκηρύσσει διαγωνισμόν καλ-

λιτεχνικῶν Καρτ ποστὰλ μέχρι

30 Αὐγούστου. Συμμετοχὴ δραχ-

μῇ. Βραβεῖα πρωτότυπα: 1ον)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα μου», 2ον) «Γύ-

ρος τοῦ Κόσμου». Λάβετε μέρος

ὅλοι. Γράψατε: Ἀλ. Ν. Βλαδί-

καν, Νιγρίταν (Ξερῶν).

Ζῆκ Σεπάρ

(ΚΓ'—1195)

Προκηρύσσω διαγωνισμόν ἀ-

γράφων καλλιτεχνικῶν καρτ

ποστὰλ. Προθεσμία δέμημος, σ

μμετοχὴ δραχμῇ. Βραβεῖα: α')

Δύο Ὀρφνεῖα, β') Λησταρχὸς

Ντελῆς, γ') Μαργαρωμ. Βασι-

λιάς Στελιαν: Ἀνδρ: Στεφανί-

την, Ἀργυστόλιον

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΗΣ

(ΚΓ'—1196)

Προσεχῶς Σύλλογος «ΚΩΝ-

ΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ».

ΚΓ'—1197

Ωραία Ἀνδρονίκη, βάλε σὺ

πρῶτα πού ἀλλάξῃς φύλον

καὶ ἔπειτα βάξ' ἔγω.

Προσκοπία Ἑλλησπόντου

(ΚΓ'—1198)

Μυστηριώδης Συμμορία «Τρέ-

μος». Σκοπὸς μυστηριώδης

—φιλολογικὸς. Τρέμετε ὅλοι!—

Ξ μου: συνάρισμα: Ἀνδρ ὡτης

Συριανός=Δαμπασης, Οὐαγ' Φού

=Βογιαζίδης, Πορθος = Ὑθω-

ναῖος (ἐπειδὴ πείραξες τὸν «Κε-

ραυνό»). Ἀνθισμένη Λεμονιά=

Βογιαζίδου. (Ἀκολουθεῖ).

Ἀρχηγοί: Τζιμοκατόγος, Ζιῖβ

ΚΓ'—1199

Ἐισερχόμενοι στὸ Διαπλασιόκο-

σμο, χαίρετ' ὅλοι ἅπαντες.

Ρ. Βεγκάρ, Ζιγομάρος

(ΚΓ'—1200)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η·ΝΙΚΗ·

Α' Πρωτότυπ Μέγας Δι' ὡν.

ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΑ! Σὰς δίνεται εὐκαιρία

νὰ δεῖξετε τὴν καλαιδέησιν

σας. ΜΗ ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΕΤΕ

ΣΤΙΓΜΗ! Γράψτε ἓνα ποικίλο

χαριτωμένο μυθιστορηματάκι μὲ

κύρια πρόσωπα τοὺς: Ζουλού,

Ριταν, Βεατρίκη, Γιάννια, Δ.στ,

Ἰππόλυτο, Κάρ·Κάρ, κλπ., πού

ἂν στολίζεσται ἀτομικρικὰ σκισα-

κια, ἢ σχετικὰ καρτ-ποσταλ, θά-

ναι ἀκόμα τελειότερο. Ὅσοι ἐπι-

τύχετε θὰ πάρετε τρία ΣΠΑΝΙΑ

Κ·ΛΑΙΣΘΗΤΟΤΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

καὶ θὰ δημοσιεύσουμε τὰ ἐργά-

κια Σας σ' ἐγκριτὸ περιοδικό.

Προθεσμία δέμημος. Συμμετοχὴ

ὅ,τι θέλετε. Στείλατε: Νίκον

Ἀνδρονίκον, Ρ. Γ. Ἀθήνας

ὁ Ἀρχηγός

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΒΑΡΩΝΟΣ

ΚΓ'—1201

Κεραυνίς=Ἀθηνά Ἀλεξάνδρου

νὰ μίθῃς νὰ ὑποτάσσῃσαι!

Φροσκοπία, Ξανθὴ Νεράϊδα,

συμμαχοῦμεν;

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΛΤΑΣ

ΚΓ'—1202

Τρελλὲ Ἐρηνε, Τρελλὴ Νεό-

της, ἀφού τὸ θέλετε... Εἰθε

ὁ Σπ· Ἀγίστ. καὶ ἡ Ἀλ. Κωνστ.

Καὶ τώρα ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.

ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΓΟΣ

(ΚΓ'—1203)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΚΑΔΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤ·ΠΟΣΤΑΛ

ΡΑΒΕΙΑ ΤΡΙΑ. Προθεσμία

δέμημος, Δίσις τῆς Ἀγγελίας

ΚΓ'—1098.

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ—ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

ΚΓ'—1204

Ἐσσι βέβαιος, Καλακιντζαρε;

—Φίσιμα βρῖβειον στέλλομεν

ἐκ δευτέρου. Παναχρὸν Παρών

ΚΓ'—1205

Παναχρὸν Παρών, εἴλαρα πολὺ

ὁρατὸ ἔστειλα. Χὲ ἔξω, μὲ

ἔξωεις; δὲν εἶσαι στὸ Ἀρσικεῖο

στὴν Γ' Γουμ. αἰσίου ἐ;

Τριανταφυλλένι Μπουκετάκι

ΚΓ'—1206

Φόσφιλα, Βεατρίκη, Τρέμμα,

ἔσσι ξεχνᾷς τὴν περὶ τὴν σὰς

φίλ; Θὰ ἔχω ἓνα σὰς τετὸν ἰδιο

γιὰ συμπλῶν; Τρελλὴ Νεότης,

Τρελλὲ Ἐρηνε, δέχομαι μέσω

Τριανταφυλλένι Μπουκετάκι